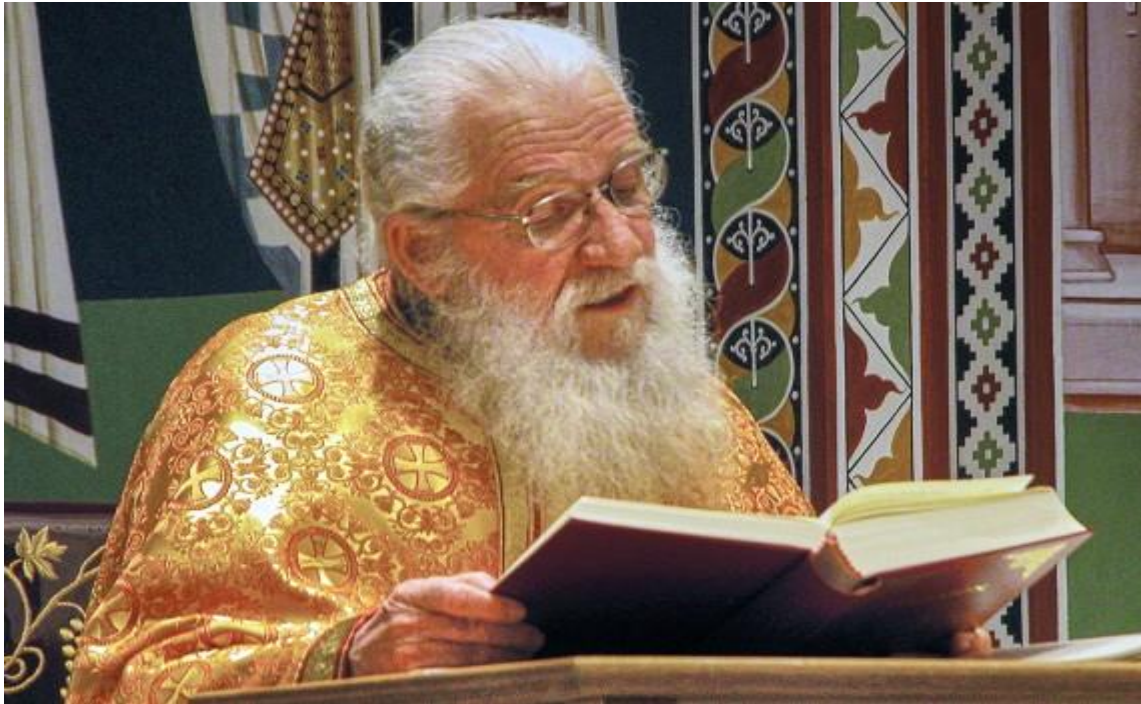

Είμαστε σκληροτράχηλοι, αγύριστα κεφάλια.

π.. Συμεών .Κραγιόπουλος (†).

«Σκληροτράχηλοι και απερίτμητοι τη καρδιά... αεί τω Πνεύματι τω Αγίω αντιπίπτετε» (Πράξ. 7:51).

Θεώρησα καλό να αναφέρω αυτά τα λόγια που ακούσαμε στο απόστολικό ανάγνωσμα, και τα οποία είπε ο πρωτομάρτυς Στέφανος εκεί στο δικαστήριο, στους αρχιερείς και στους πρεσβυτέρους που τον κατεδίκασαν σε θάνατο. Οι οποίοι αρχιερείς και πρεσβύτεροι ατένισαν στο πρόσωπό του και είδαν να είναι πρόσωπο αγγέλου. Αυτό σημαίνει ότι, και όταν κανείς φθάνει στο σημείο να δει μερικά από αυτά που ο Θεός φανερώνει, πάλι δεν μπορεί να δει την αλήθεια.

Αναφέρθηκε ο πρωτομάρτυς στην όλη ιστορία του Ισραήλ από τότε που ο Θεός κάλεσε τον Αβραάμ. Στο τέλος απευθυνόμενος σ' αυτούς που έχει μπροστά του τους είπε: «Σκληροτράχηλοι και απερίτμητοι τη καρδιά». Είστε σκληροτράχηλοι· αγύριστα κεφάλια. Έχετε απερίτμητη καρδιά. Σκληρή επίσης είναι η καρδιά σας και πάντοτε αντιπίπτετε, αντιτάσσεσθε, αντιδράτε, δεν υποτάσσεσθε, δεν συγκατατίθεσθε, δεν επηρεάζεσθε, δεν δίνετε τον εαυτό σας στο Πνεύμα του Θεού.

Αυτά τα λόγια ο πρωτομάρτυς τα λέει σε ανθρώπους οι οποίοι δεν είναι εχθροί του Θεού, σε ανθρώπους οι οποίοι δεν είναι αδιάφοροι στα θέματα τα θρησκευτικά. Έχουν πολύ ενδιαφέρον, έχουν πολύ ζήλο, είναι η ίδια η αφρόκρεμα του Ισραήλ. Και όμως είναι σκληροτράχηλοι, όπως είπαμε, αγύριστα κεφάλια και με σκληρή καρδιά στις σχέσεις τους με τον Θεό και πάντοτε αντιδρούσαν στο Πνεύμα του Θεού.

Αυτό το βλέπουμε σ' όλη την ιστορία του Ισραηλιτικού λαού. Απορεί κανείς από μια πλευρά πώς ο Θεός έχει τη μακροθυμία, έχει την υπομονή να ασχολείται μ' έναν τέτοιο λαό, ο οποίος είναι τόσο σκληροτράχηλος και τόσο αντιδραστικός. Όμως πάντοτε υπάρχουν και εκείνοι οι οποίοι υποτάσσονται στον Θεό, υπακούουν στον Θεό, εκείνοι που μαλακώνει η καρδιά τους ενώπιον του Θεού, εκείνοι οι οποίοι επηρεάζονται από το Πνεύμα του Θεού και οδηγούνται από το Πνεύμα του Θεού. Είναι κάτι που συμβαίνει πάντοτε.

* * *

Προσωπικώς, θα ήθελα να πω ότι η μεγάλη αμαρτία που έχουμε σήμερα εμείς οι χριστιανοί, οι καλοί χριστιανοί – όχι οι μη καλοί· εκείνοι είναι άλλο πράγμα – όσο κι αν τυχόν μας φανεί παράξενο, είναι αυτή: Δεν είμαστε αδιάφοροι. Είμαστε θρησκευτικότεροι, με πολύ ζήλο. Είμαστε άνθρωποι που συνεχώς αναφέρουμε τον Θεό, άνθρωποι που συνεχώς ενδιαφερόμαστε για τα του Θεού, για τις σχέσεις μας με τον Θεό. Όμως ένας πρωτομάρτυς Στέφανος, ένας άγιος, δεν θα δυσκολευόταν ή, μάλλον, με όλη τη δύναμη της ψυχής του θα μας έλεγε: «Σκληροτράχηλοι και απερίτμητοι τη καρδιά... αεί τω Πνεύματι τω Αγίω αντιπίπτετε».

Βέβαια θα ήταν σαν κεραυνός αυτός ο λόγος επάνω στα κεφάλια μας, κεραυνός εν αιθρία. Θα παραξενευόμασταν. Θα κοιτάζαμε γύρω μας μήπως το λέει σ' άλλους και όχι σ' εμάς, καθώς έχουμε τόσο καλή ιδέα για τον εαυτό μας, τόσο μεγάλη ιδέα για τον εαυτό μας. Όμως βαθιά μέσα μας ίσως δεν έχουμε υποταχθεί ακόμη στο Πνεύμα του Θεού. Βαθιά μέσα μας ίσως ακόμη δεν έχει λιώσει η καρδιά μας μπροστά στην αγάπη του Θεού και δεν έχουμε σκύψει τον τράχηλό μας, το κεφάλι μας, στην υπακοή του Χριστού.

Καθένας μας έχουμε φτιάξει αυτή τη θρησκεία για την οποία τόσο ζήλο έχουμε στα μέτρα μας, όπως μας βολεύει, όπως μας αρέσει και δεν

μας βγάζει τίποτε από εκεί, όσο κι αν η Χάρις του Θεού, όσο κι αν το Πνεύμα του Θεού επιμένει και προσπαθεί, αν μπορούμε να το πούμε έτσι, να μαλακώσει την καρδιά μας, να σκύψει τον τράχηλό μας. Όσο κι αν το Πνεύμα του Θεού θέλει να μας βάλει στην υπακοή του Χριστού, όσο κι αν το Πνεύμα του Θεού θέλει να μας βγάλει από τα δικά μας τα καλούπια, από το δικό μας το κανάλι, τη δική μας τη θρησκευτικότητα, την έπαρσή μας, την καλή ιδέα που έχουμε για μας, εμείς μένουμε αγύριστα κεφάλια.

* * *

Τη Γέννηση του Κυρίου μας γιορτάζουμε, και όμως δεν μας επηρεάζει. Ή, καλύτερα, ας το πω πιο ήπια: άραγε πόσο μας επηρεάζει αυτή η συγκατάβαση του Θεού μας, αυτή η ταπείνωση, αυτή η αγάπη του Θεού μας, αυτή η κένωση του Θεού μας, που ο Θεός γίνεται άνθρωπος και αφήνει τη θεότητα χωρίς να την αφήνει, αλλά αφήνει ακόμη και το ανθρώπινο θέλημα και υποτάσσεται στο θέλημα του Θεού; Πόσοι άραγε επηρεαζόμαστε; Πόσους άραγε επηρεάζει το πνεύμα του σπηλαίου, το πνεύμα της φάτνης, το πνεύμα του Σταυρού που αρχίζει από τη στιγμή της Γεννήσεως;

Όλα αυτά τα λαμβάνουμε υπόψιν μας, γιορτάζουμε όλα αυτά τα γεγονότα, αλλά μ' άλλο πνεύμα· με δικό μας πνεύμα, με δική μας θρησκευτικότητα, και απορεί κανείς: σε ποιον Θεό πιστεύουμε; Ποιον Θεό λατρεύουμε; Ποιον Χριστό προσκυνούμε; Ποιον Χριστό ακολουθούμε; Αυτόν τον αληθινό Χριστό, αυτόν που έτσι ήρθε και έτσι έζησε και έτσι έφυγε ή έναν Χριστό που τον φτιάξαμε εμείς, έναν Χριστό όπως τον φτιάχνει ο καθένας;

Δεν κατηγορούμε αυτή τη στιγμή, για να σπεύσει κάποιος να πει: «Είμαστε τόσο κουρασμένοι, είμαστε τόσο ταλαιπωρημένοι! Κι αυτά από πάνω;» Κουραζόμαστε, ταλαιπωρούμαστε, όχι για άλλο λόγο· η αμαρτία μας κουράζει. Και, αν θέλετε, όχι απλώς οι διάφορες πτώσεις και τα διάφορα αμαρτήματα· αυτά τα τακτοποιεί ο Θεός. Σε παίρνει και σε κάνει αγγελούδι. Σε παίρνει ο Θεός και σε κάνει καινούργιο άνθρωπο. Εκείνο που κουράζει, εκείνο που τυραννεί και που θ' αφήσει τον άνθρωπο στην τυραννία του και στην κούρασή του είναι ακριβώς αυτό το σκληροτράχηλο, αυτό το απερίτμητο, αυτή η αντίδραση που έχει μέσα του, που δεν θέλει να υποταχθεί στο θέλημα του Θεού και θέλει να κάνει του κεφαλιού του.

Επομένως, δεν λέγονται αυτά, για να κατηγορήσουμε κάποιον. Λέγονται αυτά, για να δούμε, έστω τώρα, καλύτερα τα πράγματα και να κτυπήσουμε αλύπητα αυτό ακριβώς το οποίο μας κολάζει, αυτό ακριβώς το οποίο μας τυραννεί και μας βασανίζει, αυτό ακριβώς το οποίο μας κάνει τη ζωή να είναι τόσο δυστυχημένη και να είναι τόσο ταλαίπωρη, ενώ είμαστε χριστιανοί ορθόδοξοι, χριστιανοί βαπτισμένοι, μέλη της Εκκλησίας του Χριστού.

**Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, “Συνάξεις Δωδεκαημέρου”,
Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 1999, σελ. 112.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>